

Tammye Huf

Een volmaakte eenheid

Vertaald uit het Engels door Catalien van Paassen

SIGNATUUR

2022

Henry

Twee doden, wandelend over de weg. Zo zien pa en ik eruit terwijl we in lompen gehuld naar de werkploeg sjokken. Pa hijst zijn versleten broek op. Die zakt om de paar passen af nu er niets meer is om aan te blijven hangen. Het touw waarmee ik de mijne ophoud heeft het nog niet begeven.

De diepe kuil waar we langskomen is er een van ons. We graven de ene week greppels die we de volgende week weer dichtgooien, of we leggen wegen aan die nergens naartoe gaan, waarmee we net genoeg verdienen om in leven te blijven. Het Engelse antwoord op de Ierse hongersnood.

Pa en ik lopen vijf kilometer over zandwegen door groen heuvelland, maar wanneer we bij de post van de werkverschaffing aankomen, staat daar een morrende menigte van norse mannen.

De man van de werkverschaffing, uit Engeland, steekt zijn handen op om ons tot stilte te manen, maar niemand kalmeert, dus schreeuwt hij boven het lawaai uit: 'Gezien het feit dat jullie over een paar weken kunnen gaan oogsten, is er besloten de werkverschaffing op te schorten. Jullie moeten allemaal thuis op de oogst gaan zitten wachten.'

'Die hufters weten niet wat ze doen,' zegt pa.

'Je kunt de werkploegen niet stopzetten tot het tijd is om te oogsten,' zegt een man achter me. 'Mensen moeten toch eten.'

Ik grom instemmend.

'Typisch de Engelsen,' zegt Paddy Murphy, die naast pa staat. 'Ze sturen ons naar huis om toe te kijken hoe de planten groeien.'

Het gemor verandert in geschreeuw als de rentmeester van de landheer aan komt rijden.

Hij drijft zijn paard tot midden in de groep, en de mannen kalmeren. 'Ik heb vijf man nodig voor een klus.'

De woorden zijn amper over zijn lippen, of ik zeg: 'Ik doe het.'

Het kost hem nog geen vijf tellen om werkers te verzamelen. Uit de vijftig man die zich verdringen om wat dan ook voor hem te kunnen doen, pikt hij Paddy, Killian, Liam, Seamus en mij.

Pa geeft een rukje aan mijn arm. 'Laat mij in je plaats gaan, Henry. Je weet niet wat hij van je wil.' Een zware vermoeidheid trekt aan hem, kromt zijn rug en doet hem naar rechts overhellen, waar hij met moeite zijn spade vasthoudt. Vijf jaar geleden, toen hij zijn arm brak, zag ik hem met één hand en één enkele slag aanmaakhout klieven.

'Nee, pa,' zeg ik. 'Ga jij maar naar huis.'

'Ja,' zegt Paddy naast ons. 'Dan kun je beginnen met wachten op de oogst.'

Wij vijven volgen de rentmeester naar het stulpje van de Doyles, en ik voel een tinteling in mijn buik. John Doyle is in de lente gestorven, en sindsdien moet Mary het in haar eentje zien te rooien met vier kleintjes.

De rentmeester trekt stokken en knuppels uit een jutenzak die aan zijn zadel hangt en geeft ze aan ons.

'Je wilt toch zeker niet dat we Mary's huis omgooien,' zeg ik.

'Ze heeft haar huur niet betaald,' zegt hij. 'Ze was gewaarschuwd.'

'Hebben de landheren soms niet genoeg?' vraagt Paddy. 'Moe-ten ze nu ook al weduwen en wezen pakken?' Hij gooit zijn knuppel in het zand. Zijn vlammend rode haar past bij zijn vurige temperament.

'Het zijn geen wezen, ze hebben hun moeder nog,' zegt de rentmeester. 'Dus jullie gooien die hut omver, of ik haal vijf anderen.'

Omvergooien is wat de landheren ons aandoen als we de huur niet kunnen betalen. Onze huizen worden kapotgeslagen tot een hoop, steen op steen, zodat de huurders niet terug kunnen glip-

pen nadat ze eruit zijn gezet. Het gebeurt steeds vaker, zodat het land inmiddels bezaaid is met honderden omvergegooide huizen.

We staan alle vijf te schuifelen en voelen ons er rot bij. Maar als we het niet doen, zal dat haar niet redden. Dan trommelt hij een andere uitzettingsploeg op door gewoon even heen en weer te rijden. Deze hut wordt vandaag gesloopt, vergis je niet. We kunnen daar net zo goed het geld voor opstrijken.

‘Zitten ze er nog in?’ vraag ik.

‘Natuurlijk zitten ze er nog in, Henry. Waar zouden ze anders moeten zijn?’ zegt Paddy. Hij wendt zich tot de rentmeester. ‘Dat de duivel je mag halen,’ zegt hij, maar hij pakt zijn knuppel op. ‘We slaan hem niet op hun koppies kapot.’

‘Haal ze er dan uit,’ zegt de rentmeester.

Niemand van ons komt in beweging.

Vanaf de rug van zijn paard kijkt hij laatdunkend op ons neer. ‘Die lastpak mag het doen,’ zegt hij.

‘Ik?’ buldert Paddy, woest gebarend met zijn armen. ‘Wat moet ik haar dan zeggen? Dat haar landheer, ook al is ze een arme uitgehongerde weduwe met vier kleintjes om voor te zorgen, nog niet rijk genoeg is en niet rustig zal slapen voordat hij haar uit haar hutje heeft laten meppen? Wil je dat ik naar binnen ga en dat tegen haar zeg?’ Paddy gooit zijn knuppel weer in het zand.

De rentmeester strijkt met zijn hand over zijn gezicht. We zien allemaal dat hij er spijt van heeft Paddy te hebben uitgekozen. ‘De zwartharige lastpak kan het doen. En als je blijft smijten met je knuppel, gooi ik je uit deze ploeg en klaren zij de klus zonder jou.’

Killian, Liam en Seamus hebben ook allemaal zwart haar, maar ik ben de enige die zijn mond heeft opengetrokken, waardoor ik vermoedelijk de zwartharige lastpak ben.

‘Ga maar, Henry,’ zegt Paddy. ‘Je verzint wel iets om te zeggen.’

Mary’s hut bestaat uit muren van steen en aarde. Er zijn geen ramen, en ik moet bukken als ik door de deuropening ga. Binnen is het donker en vochtig, en er hangt een hardnekkige geur van pis en poep omdat de arme John tegen het einde niet meer kon

opstaan om zich te ontlasten. Een aarden vloer schoonschrobben is blijkbaar onbegonnen werk.

Mary zit samen met haar vier kinderen ineengedoken op een stapel lompen op de grond. De honger heeft haar hard getroffen. Haar armen zijn vel over been, en de huid rond haar gezicht lubbert bij gebrek aan vulling.

‘Er is hier een uitzettingsploeg, Mary.’

Ze beweegt niet en kijkt me ook niet aan. Ze staart alleen maar naar de muur van haar hut.

‘Je moet nu gaan.’

Ze lijkt me niet te herkennen of te horen wat ik zeg.

‘De rentmeester is hier en zo.’

Ze knippert een paar keer met haar ogen en legt haar hand op het bolletje van haar kleinste. ‘Nee,’ zegt ze tegen de muur.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Maar je hebt je huur niet betaald. Ze laten je niet blijven.’

Ze zucht en nestelt zich dieper in de hoop lompen die dienstdoet als hun bed. ‘Nee.’

De rentmeester roept door de lage deuropening: ‘Haal ze eruit, of we gooien de boel op hun hoofden omver.’

Ik steek mijn hand naar haar uit. ‘Kom op, Mary. Je wilt toch niet dat je kinderen gewond raken.’

‘Wat maakt het uit of we vandaag hierbinnen sterven, of over twee weken daarbuiten?’ zegt ze. ‘Je weet dat we het toch niet redden zonder John en zonder een dak boven ons hoofd.’

‘We zorgen hier voor elkaar,’ zeg ik. ‘Dat weet je. Het komt wel goed.’

Ik lieg tegen een weduwe zodat ik haar huis omver kan gooien. Dit had pa me willen besparen. Er was een tijd waarin we elkaar hielpen. Nu overleven we alleen nog maar.

‘Je kunt bij ons komen wonen,’ zeg ik tot mijn eigen verbazing.

We hebben geen plaats voor hen, noch voedsel, en sinds de dood van Dermot en Emily is ma er slecht aan toe. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ik met dit vijftal op de stoep sta. Ik steek mijn hand weer naar haar uit, en ze pakt hem vast.

We komen allemaal naar buiten, en ik adem diep in, drijf de

stank van haar hut uit mijn neus. De lucht heeft de frisheid van net voor de oogst en laat een koele, zoete smaak achter op mijn tong.

De rentmeester is van zijn paard af gekomen en staat wat opzij van de hut. Mary en haar kinderen staan aan de andere kant, een heel eind ervandaan, en kijken toe hoe wij op hun huis inhakken. We steken stokken in de spleten tussen stenen en wrikken en duwen tot de muren het begeven en het dak omlaagstort.

Daarna strijken wij vijven ons loon op. Na de betaling gebaar ik Mary en haar kinderen naar me toe te komen.

‘We gaan,’ zeg ik.

‘Wat ga je met ze doen?’ vraagt de rentmeester.

‘Ik neem ze mee naar huis.’ Er schiet een kramp door mijn maag wanneer ik denk aan wat ma zal zeggen.

‘Dat kun je niet doen,’ zegt hij. ‘Ze zijn uit hun woning gezet.’

Liam, Seamus en Killian glippen weg, maar Paddy loopt zwaaiend met zijn sproetige armen naar de rentmeester toe. ‘Daar heb jij toch geen bal mee te maken?’ zegt hij. ‘Je hebt hun huis al kort en klein geslagen. Jouw werk zit erop.’

‘De wet verbiedt dat je ze meeneemt,’ zegt de rentmeester. ‘Als je dat doet, word je ook uit je huis gezet. Ze moeten van Lord Edwards’ grondgebied af.’

‘Helemaal?’ roept Paddy uit. ‘Die hebberige Engelse hufter bezit de hele heuvel. En de volgende.’

‘Het is de wet.’

‘Engelse wet.’

‘Pas op je woorden, knul.’

‘Pas op, m’n reet.’ Paddy trekt zijn broek omlaag, en we hebben allemaal goed zicht op zijn scharminkelige achterste terwijl hij ervandoor gaat.

Ik vraag Mary en de kinderen om mee te komen, en we beginnen weg te sjokken.

‘Het is de moeite niet waard,’ roept de rentmeester me na. ‘Hierna is jouw huis aan de beurt.’

Ik kan ze niet mee naar huis nemen. Dus breng ik ze naar eerwaarde Michael. Ik weet niet wat hij met hen aan moet, maar dan

kunnen ze tenminste in de kerk blijven terwijl hij erover nadenkt. Niemand gooit een kerk omver.

Eerwaarde Michael was altijd mollig en monter. Nu is hij uitgeleerd en ernstig. Hij komt ons op het kerkhof tegemoet alsof hij in een begrafenisstoet loopt. Het zal in de laatste paar jaar een gewoonte zijn geworden.

‘De rentmeester zegt dat ik ze niet mee naar huis mag nemen, dus breng ik ze naar u,’ zeg ik.

Hij knikt. Hij weet waar ik net aan heb meegedaan, maar ik geloof niet dat hij het me kwalijk neemt. Hij ziet er alleen maar droevig en gebroken uit. ‘Ik zal een plaatsje voor ze proberen te vinden in het armenhuis,’ zegt hij.

Mary oogt verslagen. ‘Daar pakken ze me mijn kinderen af.’

In het armenhuis worden de mannen, vrouwen en kinderen gescheiden. Ik durf haar uit schaamte niet aan te kijken. Voor de duizendste keer vervloek ik de Engelse landheren die onze gezonde gewassen afpakken, onze gerst, tarwe en rogge, en ze overzee verkopen. Ze vullen hun zakken terwijl wij verhongeren. En ik vervloek de rot, die als een oudtestamentische plaag over ons kwam om onze aardappels zwart te kleuren en ons te doen sterven van de honger. Ik vervloek nog net niet de God die dit laat gebeuren.

Eerwaarde Michael zegt dat ons zegeningen wachten, en dat een kameel nog eerder door het oog van een naald kruipt dan dat een rijkard in de hemel komt. Maar hoeveel Bijbel hij ook op ons afvuurt, ik wil rijk worden. Ik wil een warm huis met glas in de ramen en een deur met een klopper erop. En ik wil elke dag mijn buikje rond eten en nooit meer dat knagende gevoel hebben. Mensen zeggen dat het de ziekte en de honger zijn die ons doden, maar volgens mij is het de armoede.

Eerwaarde Michael leidt Mary en haar kinderen de kerk in.

‘Het spijt me,’ zeg ik tegen haar rug, terwijl die zich van me verwijdert.

Wanneer ik naar huis loop door de vallei, waar mistflarden zich aan de grond vastklampen, passeer ik nog eens acht omvergegooide huizen. De stenen liggen verspreid tussen gras en hei. Ik kende al die huurders. Als dit zo doorgaat, blijft er niemand van ons over.

Op het paadje naar onze hut passeer ik ons aardappelveldje, gelukkig vol groene stengels en bladeren. Beth zit boven op de grijze stenen muur op me te wachten.

‘Wat eten we vanavond?’ vraag ik.

‘Gebraden lam,’ zegt ze glimlachend.

Het is een spelletje van ons. De paardentandmais uit Amerika die we met ons loon van de werkverschaffing kunnen kopen is smakeloos en hard als steen, al kook je hem nog zo lang. Beth en ik doen alsof we lam of rundvlees of ander onmogelijk voedsel eten. We zeggen tegen elkaar dat onze buik pijn doet van de overdaad. Het is natuurlijk kinderachtig, maar op een of andere manier helpt het.

We eten onze maisbrij rond de ruwe houten tafel die pa jaren geleden heeft gemaakt. Daarna schuiven we de tafel aan de kant en strekken ma, pa, ik, Maggie en Beth ons uit op de aarden vloer, wachtend op slaap en dageraad.

We ruiken het bij het ontwaken. De stank van de rot is in de nacht uit de grond omhooggekropen en heeft zijn onwelkome weg naar onze hut gevonden. Pa kijkt me aan. Ik zie paniek in zijn ogen, die meteen ook door mij heen schiet. We haasten ons naar buiten, weten het al. De weeïge lucht wordt erger terwijl we hijgend naar de rand van ons veldje rennen en onze longen volzuigen.

Elk blad dat gisteren nog welig groen was, is bruin gevlekt. Elke stengel is aan het verleppe en zwart aan het worden.

Ik plof neer en graaf. Krabbend in de donkere aarde voel ik hoe mijn duim zich in een aardappel boort en met gemak door de schil breekt naar de smurrie binnenin. Hij is zo rot dat hij vloeibaar is. De smerige stank kruipt in mijn neus en ik moet kokhalzen. Ik trek mijn duim terug, veeg hem af aan de aarde. Pa ziet zo grijs als de mist. De klemmende pijn in mijn buik is meer dan honger alleen. Het is angst voor de dagen en maanden die komen gaan. Het is weten dat we weg moeten, anders zijn we tegen het einde van de winter allemaal verhongerd.

Sarah

De slavenhandelaar laat ons het grootste deel van de middag voor de show op het erf staan. We zingen, dansen en spelen een spelletje kaart. Zo sluw als Meneer Maddox zijn er niet veel. Hij doet de witte lui geloven dat er geen vrolijker stelletje slaven is dan wij. Hij heeft zelfs een man kaalgeschoren om zijn witte haren te verbergen en hem voor jonger te verkopen.

Wanneer het tijd is voor de veiling, maakt hij onze ketenen weer vast, stopt ons in een ruimte achter het Plantershotel, en trekt ons één voor één tevoorschijn. De vrouw die een tand mist. De man met de brede borst. De man met de inkeping in zijn oor. De man die probeerde te ontsnappen. De vrouw met de lange hals. Isaac.

De keten rond mijn enkels graaft zich in de plek waar mijn koperkleurige huid helemaal is weggeschuurd, maar dat is niets vergeleken bij de angst die door mijn buik kronkelt. Wanneer de slavenhandelaar zegt dat ik moet opstaan, wil ik me niet bewegen, maar ik doe het wel. Ik heb hem dingen zien doen tijdens de mars van Charlottesville naar Fredericksburg, vastgeketend aan de man voor me en de vrouw achter me, dus ik spring overeind zodra hij mijn naam roept. Een gitzwarte jongen wil me niet aankijken terwijl hij me losmaakt van een ring in de vloer. Ik zet kleine schuifelpasjes vanwege de enkelketenen, maar doe dat snel omdat ik de blik zie waarmee de slavenhandelaar naar me kijkt.

Meneer Maddox is net een hagedis, een en al gladde huid en kraaloogjes. De spaarzame vettige plukken boven op zijn hoofd zien eruit als varkenssnorharen. Ik krimp ineen als hij me vast-

grijpt. Hij maakt mijn ketenen los, en de boeien glijden van mijn polsen en mijn bloedende enkels.

Hij zet me naast de muur van het hotel, en ik houd me vast aan de houten zijkant. De witte verf bladdert af als ik zenuwachtig met mijn vingers aan de planken friemel. Ik ben bijna aan de beurt op het blok. De plakkerige zomerhitte is weggeëbd, en weldra zal de bijtende kou van de winter intreden. In de hele blauwe hemel is geen stipje wit te bekennen. Van achter geelgroene bladeren hoor ik een duif koeren.

Ik sluit mijn ogen en adem lang en langzaam uit.

De stem van de veilingmeester klinkt boven het lawaai van de menigte uit. 'Ik heb zevenhonderd. Hoor ik daar zeven vijftig voor dit fraaie exemplaar? Sterk als een os en mak als een lammetje.'

Hij heeft het over Isaac, die daar op het blok staat. Mijn broer. De veilingmeester gebiedt hem zijn hemd uit te trekken en de mensen zijn spieren te tonen. Ik haat de veilingman. Ik haat Meneer Maddox. Ik haat ze allemaal. Het bieden loopt op naar negenhonderd dollar.

Ik heb niet in de gaten dat ik sta te neuriën tot Meneer Maddox zegt: 'Zing iets vrolijks of hou je waffel.'

Ik neuriede een Jezus-help-me-kerkgezang dat mama soms zingt. Ik zak naar de grond, trek mijn benen tegen mijn borst en leg mijn hoofd op mijn knieën. Mama. Ze moet wel gek worden van de zorgen over ons. Voor dit gebeurde, zou ze bij hoog en laag hebben volgehouden dat de meester ons nooit zou verkopen. Zo zie je maar.

De veilingmeester roept: 'Verkocht!,' en ik kijk op.

Meneer Maddox heeft Isaac bij zijn arm gepakt. Hij trekt hem van het veilingblok af en draagt hem over aan een dikke man met een rood gezicht en drie onderkinnen. Isaac laat zijn hoofd hangen als de man een touw om zijn nek doet.

'Isaac,' roep ik.

Zijn ogen schieten in mijn richting. Ik raak het houten hanger-tje aan dat ik aan een koordje om mijn nek draag, en Isaac knikt naar me. Hij zegt mijn naam en nog iets wat ik niet versta.

‘Toe, jongen. Niet zo treuzelen. Ik heb je niet gekocht om te treuzelen.’ De dikke man geeft een rukje aan het touw, en Isaac wankelt achter hem aan, weggeleid als een oude koe.

Mijn hele borst verstrakt. Ik wil schreeuwen maar weet wel beter. De tranen druppelen over mijn wangen, en ik wieg naar voren en naar achteren, mijn armen omhelzen mijn knieën.

Meneer Maddox bukt zich en rukt me overeind. ‘Veeg je gezicht af en lach, meisje. Ik wil niet dat je prijs zakt doordat je er zo bij staat.’

Mijn maag verkrampt en mijn handen trillen, maar ik doe wat hij zegt. De tranen komen weer terug.

‘Luister,’ zegt hij zachtjes in mijn oor. ‘Als je een huisslaaf wilt blijven, moet je nu ophouden met huilen. Niemand wil je de hele dag horen snotteren.’

Ik knik en hij wacht tot ik ophoud, maar dat lukt me niet.

Hij snuift dreigend en zegt: ‘Je gaat me geld kosten, meisje. Het zal me toch niet gebeuren dat je als veldslaaf wordt verkocht.’

Ik krimp voor hem ineen maar veeg ook mijn gezicht droog, trek mijn mond in een glimlach en probeer eruit te zien alsof je geen kind aan me hebt. Ik weet niet wat hij voor me heeft betaald, maar ik weet dat Meester George me niet laat gaan voor de prijs van een veldslaaf. En ik weet dat veldslavenwerk me de das om zal doen.

Ik heb door dat mijn glimlach scheef zit omdat Meneer Maddox me van top tot teen opneemt, aan de stoppels op zijn kin krabt en boos kijkt. Hij trekt aan mijn kleren en duwt tegen mijn borsten tot ze zo ongeveer uit de hals van mijn jurk piepen. Ik wil zijn handen wegslaan. In plaats daarvan knipper ik mijn tranen weg voordat ze gaan biggelen en hij ze ziet. Hij monstert me weer en knikt, en dan trekt hij me naar het blok en zegt dat ik erop moet gaan staan.

Het veilingblok is zo hoog als een tafel, met maar één trede om erop te klimmen. Ik grijp de ruwe randen met beide handen vast terwijl ik me moeizaam omhoogwerk.

Naast me staat de veilingmeester te wijzen met zijn stok, en hij noemt me een eersteklas huismeisje. Hij laat me ronddraaien in

een kringetje terwijl hij ronkend vertelt hoe snel ik schoonmaak en dat ik nog nooit een dag ziek ben geweest, wat een schaamteloze leugen is. Dat ik veel van geneeskrachtige kruiden weet vertelt hij er niet bij. Witte mensen geven daar niet om, denk ik. Snel-poetsende-slaaf-die-nooit-ziek-is is alles wat ze willen horen, denk ik.

Daarna beginnen ze met het geld.

Er staan bijna twintig man voor het blok, maar slechts vier van hen bieden mee. Pal voor me staat een sjofele man met rupswenkbrauwen die eruitziet alsof hij beschonken is. Hij staart naar wat Meneer Maddox met mijn borsten heeft gedaan. Hij houdt zijn ogen alleen maar daarop gericht, en ik ben ergens blij dat hij niet biedt. Het loopt op naar zeventhonderd, en het bieden gaat nu langzamer. Dan zegt de sjofele man zeventhonderdtien en springt mijn hart in blinde paniek naar mijn keel. Ik begin te bidden, hij niet, Heer, hij niet. Iemand anders doet een bod, en het begint allemaal opnieuw, maar deze keer roept de man bedragen net zoals de rest. Het is geen geheim waarom hij op mij uit is.

Een donkerharige vrouw in een mooie jurk komt uit een kledingzaak aan de overkant van de straat en loopt recht op de groep mannen af. Ze steekt haar arm door die van een man in een bruin pak die staat te bieden rechts van het veilingblok waarop ik sta.

‘Een man als hij zou geen slaven mogen houden,’ zegt ze zachtjes wanneer de sjofele man hem weer overbiedt. ‘Het is een schande.’ Ze trekt haar hoge voorhoofd in een frons en kijkt me aan met kleine, dicht bij elkaar staande ogen.

De veiling staat nu op zeventhonderdnegentig.

‘Ik heb zeven negentig. Hoor ik daar achthonderd?’ De veilingmeester kijkt de groep mannen rond, maar niemand roept iets. ‘Eenmaal, voor de man met het rode vest.’

Ik kijk op en zie dat hij de sjofele man bedoelt. Mijn hele lichaam wordt ijskoud. Ik heb zijn soort gezien. Nietsnutten die nauwelijks geld hebben om hun slaven te voeden, die ze overdag afbeulen en ’s nachts nooit alleen laten.

‘Andermaal,’ roept de veilingmeester. ‘Laatste kans, heren.’

Sommige mannen schudden hun hoofd. De veilingmeester neemt zijn hoed af en wuift zich koelte toe.

Ik vouw mijn handen samen en begin heel heftig te bidden, smeeek God alleen maar dat die man me niet meeneemt.

‘Verkocht.’

Meneer Maddox trekt me naar beneden, en ik struikel over mijn eigen voeten, smak met mijn knieën en ellebogen op de grond. Achter me hoor ik de mannen lachen. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang om niet te jammeren en sta op. Terwijl Meneer Maddox me afvoert, tril ik zo hevig dat ik mijn handen gebald in mijn rok moet steken.

De sjofele man komt me ophalen, maar Meneer Maddox houdt mijn arm nog steeds vast.

‘Ze is van jou als je haar hebt betaald.’

Mijn nieuwe Meester monstert me en likt zijn lippen. Hij zal mijn dagen en nachten bezitten, en elke druppel bloed en elke parel zweet. Ik zie aan hem hoe gretig hij is om te ontdekken wat dat allemaal voor ons tweeën kan betekenen, en dat maakt me doodsbang.

Een officiële man met een geldbuidel komt naar voren om de betaling in ontvangst te nemen.

‘Ik heb zeshonderdvijftig bij me,’ zegt mijn nieuwe Meester tegen de man met de buidel. ‘De rest krijg je volgende week.’

‘Hel en verdoemenis, Jeb, je weet dat het niet zo werkt,’ zegt de man. ‘Dit is de derde keer dat je op een slaaf biedt die je niet kunt betalen.’

Jeb kijkt naar mijn borsten en zet de hakken in het zand. ‘Ik kan haar wél betalen,’ zegt hij. ‘Laat me haar vanavond mee naar huis nemen, dan krijg je het geld morgen.’

De officiële man spuugt op de grond tussen hen in. ‘Ik ben niet zo dom dat ik je een slaaf meegeef voor wie je niet hebt betaald.’ Hij stopt de geldbuidel in zijn vestje en loopt door het veilingpubliek terug naar de man in het bruine pak, wiens arm nog steeds door die van de vrouw in de blauwe jurk is gehaakt. Ze praten een tijdje, en dan brengt hij ze naar de plaats waar Meneer Maddox staat, die me bij mijn arm vastheeft.

‘Deze Meneer deed het laatste bod van zevenhonderdtachtig,’ zegt de functionaris tegen de slavenhandelaar. ‘Aangezien Jeb niet kan betalen, is dat de prijs die je voor haar krijgt.’

Meneer Maddox knikt en werpt Jeb een boosaardige blik toe.

De vrouw fronst haar wenkbrauwen, waardoor haar voorhoofd nog hoger en haar ogen nog kleiner worden. ‘Je zou je moeten schamen,’ zegt ze.

Jeb's rode gezicht wordt nog roder. Hij trekt zijn schouders op en maakt zich uit de voeten naar de taveerne.

De echtgenoot van de vrouw telt zevenhonderdtachtig dollar neer, en ik ben van hem.